

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **B. W.**,
skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 23 lutego 2022 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 10 marca 2021 r. sygn. IV Ka (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. III K (...), mocą którego B. W. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. na karę grzywny.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego podniosła rażące i mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia uchybienie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., mające polegać na

błędym ustaleniu, że działalność skazanego opisywały przepisy dotyczące instrumentów finansowych, a nie gier hazardowych, wnosząc w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie skazanego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w W. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesioną w niniejszej sprawie kasację należało pozostawić bez rozpoznania.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania kasacji, Sąd Najwyższy zobligowany jest do dokonania kontroli warunków formalnych, od których uzależniona jest dopuszczalność tego środka zaskarżenia (art. 531 § 1 k.p.k.). Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść skazanego wniesiona być może jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to wyłączone zostaje w przypadku kasacji wywiedzionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) lub kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). Choć wprawdzie kasacja obrońcy skazanego taką podstawę wskazywała, bez wątpienia jednak służyło to wyłącznie stworzeniu pozoru, że mimo powyższych ograniczeń, ten środek zaskarżenia pozostaje dopuszczalny z uwagi na oparcie go na uchybieniu najpoważniejszej rangi (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.). Powyższa konkluzja nasuwała się w następstwie już choćby zapoznania się z opisem zawartym w *petitum* zarzutu. Jego wymowa wskazuje jednoznacznie, że intencją obrońcy było kontestowanie subsumpcji prawnej zachowania skazanego, co wskazywało na obrazę prawa materialnego. Podniesione uchybienie miało się bowiem w niniejszej sprawie przejawiać na wadliwym uzupełnieniu normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s. przepisami ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, a nie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Powołany przez skarżącą art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. odsyła do katalogu negatywnych przesłanek procesowych, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8 – 11 k.p.k., przy czym wszystkie te podstawy mają charakter

formalnoprawny i nie wiążą się z naruszeniem prawa materialnego. Zakładając zatem, że gdyby podniesiony w kasacji zarzut wadliwego zdekodowania normy sankcjonowanej, regulującej sposób działania skazanego, okazał się trafny, implikacją jego podzielenia musiałoby być wydanie orzeczenia umarzającego postępowanie lub uniewinniającego skazanego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w zależności od stadium, w jakim doszłoby do wydania końcowego rozstrzygnięcia. Nie miałyby to natomiast żadnego związku z formalnoprawnymi przeszkodami prawnymi, do których odwołuje się w art. 439 k.p.k. § 1 pkt 9 k.p.k. Stanowisko powyższe Sąd Najwyższy wyrażał już wielokrotnie i to na kanwie badania dopuszczalności kasacji wnoszonych właśnie przez obrońcę skazanego w innych jego sprawach (zob. np. postanowienia sygn.: V KK 453/21, V KK 452/21, V KK 396/21). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest także pogląd, że jedynie formalne powołanie się na bezwzględne uchybienie bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. postanowienia SN z: 30 sierpnia 2006 r., III KZ 47/06, LEX nr 610762; z dnia 11 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, LEX nr 1665304, z dnia 9 czerwca 2021 r., III KK 165/21, LEX nr 3302425).

Wobec tego, że sformułowany przez skarżącą zarzut w istocie nie odnosił się do żadnej okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i w uwarunkowaniach procesowych niniejszej sprawy (skazany został ukarany karą grzywny), stanowił obejście ograniczeń wynikających z treści art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k., kasacja nie mogła zostać merytorycznie rozpoznana. Mając zatem w polu uwagi, że wiążąca nie jest wskazana przez skarżącą ocena prawna zarzutu, ale jego rzeczywista treść, kasacja obrońcy skazanego, jako niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.), została pozostawiona bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k.). Na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

